

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **B.S. M. K.**, státní příslušnost Tunisko, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Umar Switatem, advokátem se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, proti žalovanému **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2015, č. j. CPR-36385-3/ČJ-2015-930310-C220,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2015, č. j. CPR-36385-3/ČJ-2015-930310-C220, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a bylo rozhodnuto, že se cizinec nepropouští.

Žalobce namítal, že důvody pro zajištění v jeho případě neexistovaly od samého počátku a vzhledem k tomu považuje i další trvání zajištění za nezákonné. Žalobce má za to, že odůvodnění rozhodnutí je zcela nedostačující a nijak neodůvodňuje obavy policie z toho, že nebude s příslušným orgánem spolupracovat, eventuelně, že je zde nebezpečí útěku. Uvedl, že se sice dopustil protiprávního jednání tím, že do České republiky přicestoval nelegálně, a to bez dokladů, ale domnívá se, že tento pouhý fakt není důvodem pro zajištění. Policejní orgán nevzal v úvahu okolnost, že se takového jednání dopustil poprvé. Není jasné, na základě jakých skutečností dospěl správní orgán k názoru, že nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat a vyčkávat jeho rozhodnutí. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že jedním z důvodů pro jeho zajištění je i nedostatek finančních prostředků. Poukazoval na veškeré argumenty,

kteřé uvedl v řízení před správním orgánem. S jeho argumentací se správní orgán řádně nevypořádal. Je nesporné, že jeho bratr žije na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu a má dostatek finančních prostředků, kterými žalobce zajistí. Žalobce má u svého bratra zajištěno bezplatné bydlení, bezplatnou stravu a bezplatnou úhradu jeho veškerých potřeb. Má dostatek finančních prostředků určených k tomu, aby ve stanovené lhůtě z území České republiky mohl vycestovat. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, rovněž tak i jeho bratra, kterého se situace žalobce citelně dotýká. Zajištění mimo jiné znamená, že jeho bratrovi je z moci úřední znemožněno se o něho všestranně postarat. Správní orgán nevzal v úvahu ani úzkou vazbu žalobce a naopak. Za situace, kdy žalobce sám a dobrovolně vstoupil na území České republiky, je nelogické, aby zde existovalo vážné nebezpečí útěku. Rozhodnutí žalovaného se jeví jako pouhý spekulativní konstrukt, který nemá oporu v důkazech. Žalobce má za to, že z uvedených důvodů nebyly dány důvody pro jeho zajištění a nejsou ani splněny podmínky pro jeho trvání.

Žalobce rovněž namítal, že ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého je zajištěn, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Podle článku 2 písm. n) Dublinského nařízení pro účely tohoto nařízení se rozumí: „Nebezpečím útěku“ existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout. Tento požadavek český zákon o pobytu cizinců nesplňuje, neboť v ust. § 129 ani v žádném jiném ustanovení neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě kterých by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je proto neurčitě a za současné legislativní situace nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku, neboť tento pojem není zákonem definován. Žalobce odkázal na konkrétní rozhodnutí Krajského soudu v Ústí n. Labem a uvedl dále, že požadavek na zákonnost omezení svobody vyplývá i z článku 8 odst. 2 Listiny, podle kterého nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, zásahy do osobní svobody se proto musí vždy opírat o zákon, co do hmotné právního základu i procesního způsobu jejich realizace.

Žalobce dále namítal, že předání do Itálie nelze aktuálně uskutečnit a zajištění tak není úzce spjato s účelem zajištění. Poukázal na to, že Itálie v současné době čelí obrovskému náporu žadatelů o azyl a není schopna další žadatele přijímat. Není na místě postupovat podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť účel tohoto zajištění byl již od počátku nereálný. Dále uvedl, že v případě přemístění do Itálie navíc hrozí porušení článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a článku 3 Úmluvy proti mučení. Je zde přímé riziko jeho vyhoštění do země původu. V případě návratu do vlasti žalobci hrozí nebezpečí vážné újmy.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které nebylo žádosti vyhověno. V rámci vedeného řízení žalovaný v souladu s ust. § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

podrobně zkoumal, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popř. pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal důvody pro propuštění cizince ze zařízení ani pro uložení zvláštních opatření podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., vydal předmětné rozhodnutí, kterým nebylo žádosti žalobce vyhověno. Podle názoru žalovaného je žalobou napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem.

Žalovaný dále uvedl, že dne 12.11.2015 byl výše jmenovaný ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn, neboť byl předán v součinnosti s Policií ČR na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, do Itálie.

Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního a § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., účastníci nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie ze dne 19.8.2015, č. j. KRPA-338064-14/ČJ-2015-000022 bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů o zajištění žalobce za účelem předání podle použitelného právního předpisu Evropských společenství (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 15.9.2015, které téhož dne nabylo právní moci č. j. KRPA-338064-29/ČJ-2015-000022 byla prodloužena doba zajištění za účelem předání podle použitelného právního předpisu evropských společenství (Dublinská dohoda) stanovená rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 19.8.2015, o 30 dnů. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 13.10.2015, č. j. KRPA-338064-36/ČJ-2015-000022 byla podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 prodloužena doba zajištění za účelem předání podle použitelného právního předpisu evropských společenství, stanovená rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 19.8.2015, o 20 dnů. Naposledy pak rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 3.11.2015, č. j. KRPA-338064-40/ČJ-2015-000022 byla doba zajištění za účelem předání prodloužena o 10 dnů. Žalobce podáním doručeným Ředitelství služby cizinecké policie dne 1.10.2015, podaným k poštovní přepravě 24.9.2015, požádal o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. O této žádosti rozhodl žalovaný nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20.10.2015, č. j. CPR-36385-3/ČJ-2015-930310-C220 tak, že této žádosti nevyhověl a rozhodl, že se cizinec nepropouští. Žalovaný žádost žalobce posoudil podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a zkoumal, zda trvají důvody, pro které byl žalobce zajištěn, popř. pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalovaný vycházel ze zjištění, že žalobce, poté, co požádal o mezinárodní ochranu v Italské republice, přicestoval na území České republiky, a to bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Dne 18.8.2015 byla hlídkou

OPKPE Praha provedena pobytová kontrola na adrese P. 1, P. v. 12, kde byl žalobce zastižěn. Vzhledem k tomu, že nebyl schopen prokázat svoji totožnost, byl zajištěn a převezen na služebnu OPKPE Praha k dalšímu opatření. Následně provedeným šetřením bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným vízem či oprávněním k pobytu na území ČR a výsledkem hledání v databázi Eurodac byla nalezena shoda jeho otisků prstů s otisky prstů osoby, která na území Itálie požádala o azyl, a to pod číslem X. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení sepsaného dne 19.8.2015 (což koresponduje s obsahem správního spisu) uvedl, že do České republiky přicestoval autobusem asi před týdnem z Itálie jako turista. Jízdenku ani žádný doklad, který by potvrdil jeho cestu, již nemá. Do Itálie přicestoval z Tuniska v prosinci roku 2014 lodí za pomoci převaděče. V Itálii pak požádal v uprchlickém táboře o azyl a azylové řízení stále běží. Po odchodu z uprchlického tábora pobýval 3 měsíce u strýce. Potom se rozhodl odcestovat do České republiky, neboť měl za to, že jako občan Tunisu by v Itálii azyl nedostal. Je si vědom toho, že na území členských států Evropské unie je zapotřebí platného cestovního dokladu a víza. V České republice má bratra H. B. M., jehož datum narození si nepamatuje. Od příjezdu do České republiky bydlel u svého bratra na adrese P.4, L. Žalobce dále uvedl, že žádné finanční prostředky nemá, živí jej bratr, do Tuniska se vrátit nechce, do Itálie ano, tam má strýce a podanou žádost o azyl. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl zajištěn za účelem předání podle Dublinské dohody. Bylo zjištěno, že žalobce podal v lednu 2015 v Itálii žádost o mezinárodní ochranu, přičemž řízení ve věci mezinárodní ochrany nebylo ke dni vydání rozhodnutí ukončeno. Žalobce nečekal na rozhodnutí italských orgánů rozhodujících ve věci mezinárodní ochrany a z území Italské republiky vycestoval, neboť měl dle jeho vyjádření za to, že jako Tunisian tam azyl stejně nedostane. Následně vstoupil na území České republiky, a to i s vědomím, že nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území. Žalovaný odkazem na protokol o podání vysvětlení žalobcem ze dne 19.8.2015 a na předmětnou žádost o propuštění ze zařízení, kdy žalobce uvedl, že se do Itálie chce vrátit, neboť tam požádal o azyl, učinil závěr, že si tato tvrzení zcela paradoxně odporují důvodům, pro které žalobce z Itálie vycestoval a vstoupil na území ČR. Popsané jednání žalobce vzbuzuje oprávněnou domněnku, že ani tentokrát nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat a vyčkávat jeho rozhodnutí, když tomu tak nebylo ani na území Itálie. Dle žalovaného z výše uvedeného osobního jednání žalobce lze zcela jistě dovodit jeho neúctu k morálním normám a chráněným zájmům a rovněž směřuje k nerespektování rozhodnutí státních orgánů a obcházení zákonů a současně je zde na místě důvodně předpokládat nebezpečí útěku, jako podmínky pro zajištění podle článku 28 odst. 2 Dublinské dohody s tím, že v současné době probíhá Dublinské řízení o předání žalobce zpět do Itálie. Podle názoru žalovaného žalobce v kontextu s výše uvedeným nedává záruku dobrovolného návratu nebo vycestování a důvody jeho zajištění tedy nadále trvají. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá žádné oprávnění k pobytu na území České republiky a nedisponuje rovněž žádným oprávněním k pobytu na území jiných členských států Evropské unie, nedisponuje finančními prostředky a na území České republiky nemá zajištěné žádné ubytování. Kopii dohody o přechodném pronájmu, kterou žalobce doložil k předmětné žádosti, shledal žalovaný jako nevěrohodnou, a to z důvodu rozporu údajů v dohodě uvedených a v jeho výpovědi do protokolu ze dne 19.8.2015, kdy žalobce nebyl schopen uvést ani přesnou adresu bratrova bydliště. Žalovaný poznamenal, že žalobce do protokolu o podání vysvětlení ze dne 19.8.2015 uvedl, že u bratra nebydlí déle než 2 měsíce, přitom v dohodě o přechodném nájmu je žalobce uveden jako osoba, která bude byt na dané adrese užívat od 1.3.2015. Žalovaný poukázal také na to, že v předmětné dohodě o přechodném nájmu, která je nedílnou součástí spisového materiálu, chybí rovněž podpisy, a to jak nájemce, tak podnájemce, rovněž podpis žalobce a s ohledem na shora uvedené dovodil, že tato dohoda nemůže mít sílu

důkazního materiálu vypovídajícího ve prospěch žalobce. Žalovaný na základě shromážděných podkladů neshledal důvod pro propuštění žalobce ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů se závěrem, že na základě výše uvedeného je reálný předpoklad, že žalobce nebude ani tentokrát respektovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z území České republiky nevycestuje s tím, že k tomuto závěru žalovaný dospěl především po zhodnocení dosavadního chování žalobce výše popsaného. Byl tak naplněn důvod pro zajištění žalobce a důvody zajištění i nadále trvají. Žalovaný neshledal ani důvod pro uložení zvláštních opatření ve formě dohledu dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. ze shodných důvodů, jak je uvedeno výše a vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, jak sám uvedl do protokolu o podání vysvětlení ze dne 19.8.2015, dovodil žalovaný, že není možné využít ani § 123b odst. 1 písm. b) téhož zákona, tj. zvláštního opatření ve formě složení peněžních prostředků. Žalovaný tak dospěl k závěru, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro vyhovění žádosti žalobce, neboť ten v rámci správního řízení neuvedl rozhodné skutečnosti, které by byly důvodem pro přehodnocení jeho zajištění a rozhodnutí o jeho propuštění ze zařízení nebo uložení zvláštních opatření.

Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, a to z protokolu o podání vysvětlení ze dne 19.8.2015, že žalobce uvedl, že v České republice je poprvé, přicestoval asi před týdnem z Itálie autobusem jako turista. Následně se opravil a uvedl, že do České republiky přicestoval před dvěma měsíci, následně vypověděl, že do České republiky přicestoval na konci měsíce května. Je státním příslušníkem Tuniska. Odtud vycestoval lodí v prosinci roku 2014, a to za pomoci převaděče. Než dorazili na pobřeží, zadržela je policejní hlídka, která je převezla do Cartani. V Itálii mu vzali otisky prstů, sepsali s ním protokol a vyfotografovali ho. Jednalo se o uprchlický tábor, kde strávil 3 měsíce. Zde také požádal o azyl. Dokumenty o azylu podepisoval asi třikrát. Byl mu vydán také doklad, že se může půl roku zdržovat v Itálii. Azylové řízení nebylo dosud ukončeno. Po propuštění kontaktoval svého strýce, u kterého další 3 měsíce pobýval. V Itálii nezůstal, protože si myslí, že jako občan Tuniska azyl nedostane. Proto se rozhodl vycestovat do České republiky. Do České republiky přicestoval bez platného víza, přičemž si je vědom toho, že pro oprávněný vstup a pobyt takové vízum potřebuje. Již v minulosti dvakrát žádal na zastupitelském úřadu České republiky o vízum, ale nikdy mu nebylo vyhověno. Neví, jak dlouho bude v České republice, ale o azyl zde žádat nebude, protože o tento již požádal v Itálii. V České republice má bratra, který zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobce nejprve uvedl, že jeho bratr bydlí v České republice ve společné domácnosti s manželkou. Poté, co byl správním orgánem upozorněn na to, aby mluvil pravdu, opravil se a sdělil, že manželka jeho bratra bydlí se svým nejmladším dítětem u své babičky. Tvrdil, že on bydlí u bratra na P. 4, L., ale přesnou adresu si nepamatuje. Finančně jej zajišťuje bratr. On sám je svobodný a bezdětný. Ostatní sourozenci a rodiče bydlí v Tunisku. Žalobce zmínil, že má sestru a tři bratry. Poté, co byl konfrontován se skutečností, a to, že má ještě jednoho bratra, který je zřejmě napojen na radikální islamisty uvedl, že skutečně má ještě jednoho bratra, ale neví, co dělá. Zmínil, že pokud má takové problémy, které mu byly předestřeny, tak není jeho bratrem. Nic o něm neví. On sám není příznivcem islámského státu, finanční prostředky v současné době nemá žádné, v České republice nic nevlastní, jeho zdravotní stav je dobrý. V České republice nemá žádné závazky ani pohledávky. Není mu známa žádná překážka ve vycestování a v případě uložení správního vyhoštění vycestuje do Itálie. V Tunisku by se mohl vrátit ke svému otci, v Itálii ke svému strýci. Do Tuniska se ale nechce vrátit. Ve správním řízení žalobce předložil kopii listiny s označením Dohoda o přechodném pronájmu, v níž jsou jako nájemce (člen bytového družstva M. 915/8, P. 4-K.) označen pan F. K., jako

podnájemce H. B. M., žalobce je označen jako osoba, která bude s podnájemcem označenou bytovou jednotku spolu užívat od 1.3.2015. V listině absentují podpisy účastníků dohody.

Podle ust. § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popř. pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.

Krajský soud vyhodnotil skutečnosti, které vyplývají z obsahu správního spisu a dospěl k závěru, že není dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud především nesdílí názor žalobce, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečně odůvodnil obavy policie z toho, že nebude s příslušným orgánem spolupracovat a nebude respektovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Z výše citovaného rozhodnutí žalovaného jsou zřejmé úvahy žalovaného týkající se závěru o splnění podmínek zajištění žalobce za účelem předání podle Nařízení č. 604/2013 (Dublin III) a podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí akcentovala tu skutečnost, že žalobce poté, co požádal o mezinárodní ochranu v Italské republice, přicestoval na území České republiky bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, a to při vědomí toho, že na území členských států Evropské unie je zapotřebí platného cestovního dokladu a víza, žalovaný zdůraznil, že žalobce nečekal na rozhodnutí italských orgánů rozhodujících ve věci mezinárodní ochrany, že z Italské republiky vycestoval s odůvodněním, že jako Tunisian tam azyl stejně nedostane, současně tvrdil, že do Itálie se chce vrátit, což je ovšem v rozporu s tím, co uvedl jako důvod, proč vycestoval z Itálie. Soud sdílí názor žalovaného, že tyto okolnosti odůvodňují závěr, že žalobce nerespektuje zákony a rozhodnutí státních orgánů (vstup na území České republiky s vědomím, že nemá oprávnění k pobytu na území České republiky a nedisponuje ani žádným oprávněním k pobytu na území jiných členských států Evropské unie), a vzbuzuje tak oprávněnou domněnku, že ani tentokrát žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat a nevyčká jeho rozhodnutí. Soud má za to, že tyto okolnosti přispívají k závěru, že by se mohl skrývat a ztěžovat průběh celého řízení. Žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem vyložil svůj závěr, že i nadále trvají důvody pro zajištění žalobce.

Vedle zákonné úpravy v českém právním řádu nelze opomenout článek 28 odst. 2 Nařízení č. 604/2013 (Dublin III), dle něhož členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Těmito mírnějšími donucovacími opatřeními se ve smyslu § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců rozumí tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování, mezi která patří povinnost pravidelně se hlásit policii a zdržovat se na adrese uvedené policií anebo finanční záruka. Dle názoru soudu žalovaný shora popsanými okolnostmi v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem vyložil své úvahy, týkající se hodnocení možnosti uložení mírnějších donucovacích opatření a proč tato opatření nevyužil. Je třeba zdůraznit, že mírnější donucovací opatření musí být účinné, aby zamezilo riziku nebezpečí skrývání se nebo vyhýbání se přípravě na předání cizince do země, kde byla podána první žádost o mezinárodní ochranu. Z

povinnosti vážit využití mírnějších opatření neplyne nutně využít takových opatření vždy, tedy i za situace existující důvodné obavy, že mírnější opatření v podobě povinnosti pravidelně se hlásit policii a zdržovat se na adrese uvedené policií či finanční záruky, nezaručí splnění sledovaného cíle (v daném případě předání do země, kde byla podána první žádost o mezinárodní ochranu). Na základě informací ze správního spisu lze souhlasit s postupem žalované, která na základě shora popsaných skutkových zjištění dovodila dostatek indicií k úvaze, že uložení mírnějších donucovacích opatření bude neúčinné. Soud má za to, že na základě výpovědi žalobce týkající se jeho řízení o mezinárodní ochraně v Itálii, vstupu do České republiky bez pobytového oprávnění, z čehož plyne závěr o vědomém nerespektování právních předpisů, jeho rozporné výpovědi ohledně příjezdu do České republiky, jsou dle názoru soudu indiciemi, které vyúsťují v závěr, že žalobce je nedůvěryhodným a odůvodňují závěr, že uložení mírnějších opatření by nebylo účelné, neboť by nepřineslo záruku, že by se žalobce dobrovolně vrátil do příslušného členského státu Evropské unie, tj. do Itálie. V těchto souvislostech soud současně poznamenává, že žalobce žádným způsobem neosvědčil své změněné tvrzení (oproti podání vysvětlení ze dne 19.8.2015), že má dostatek finančních prostředků k tomu, aby se sám ve stanovené lhůtě z území České republiky vrátil zpět do Itálie a ani tvrzení, že na území České republiky má bratra, který je schopen mu umožnit krátkodobé přespání a pomoci mu, aby ve stanovené lhůtě z území České republiky vycestoval.

Nedůvodná je i námitka žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, i jeho bratra, s tím, že situace žalobce se jeho bratra citelně dotýká a že je mu znemožněno se o žalobce všestranně postarat. Stěží lze tomuto tvrzení žalobce uvěřit v situaci, kdy žalobce nebyl schopen uvést ani datum narození svého bratra žijícího v Praze, ani adresu jeho bydliště. Pominout nelze ani tu skutečnost, že do protokolu o podání vysvětlení dne 19.8.2015 na otázku správního orgánu, zda má na území České republiky či Evropské unie osobu, vůči které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, odpověděl žalobce: „Nemám. V případě vyhoštění se vrátím do Itálie.“

Soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou žalobce, že k zajištění na základě článku 28 Dublinského nařízení, a tím ani na základě § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o pobytu cizinců na území České republiky, k jeho zajištění nemohlo dojít s odůvodněním, že chybí zákonem stanovená objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince. Tento názor soud považuje za rozporný s dosavadní judikaturou soudu např. rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010-153, č. j. 2 Azs 49/2015-50, 1 Azs 39/2015-56. Soud se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 10 Azs 122/2015-88. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud uvedl, že „Dosavadní praxe žalované v případě zajišťování cizinců za účelem jejich předání dle článku 28 Nařízení Dublin 3, byla předvídatelná, nevykazovala prvky svévole, měla oporu v zákoně vyloženém ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaná považovala nebezpečí útěku za běžný neurčitý právní pojem, který na základě svého uvážení v každém jednotlivém případě interpretovala ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem. Toto uvážení žalované, respektive kritéria v něm obsažená, přitom ve své podstatě odpovídalo judikatuře Nejvyššího správního soudu. Způsob hodnocení existence nebezpečí útěku byl ustálený, při výkladu tohoto pojmu se neprojevovala dle poznatků Nejvyššího správního soudu z rozhodovací činnosti libovůle správního orgánu. Dále uvedl, že v posuzované věci byla podmínka existence vážného nebezpečí útěku pečlivě vyhodnocena. S přihlédnutím k dosavadní praxi žalované a ustálené judikatuře

vykládající objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku se Nejvyšší správní soud domnívá, že absolutní požadavek na zákonné zakotvení objektivních kritérií pro posuzování existence vážného nebezpečí útěku, bez něhož zajištění není možné, lze označit za zbytečně formalistický. Právní jistota cizinců se po eventuálním přijetí zákonné úpravy vymezující objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku nijak nezvýší, konec citace. Soud proto v dané věci nesdílí názory vyjádřené v žalobcem označených rozhodnutích Krajského soudu v Ústí n. Labem a Krajského soudu v Brně.

Za situace, kdy z obsahu správního spisu vyplývá, že zajištění žalobce již bylo ukončeno, neboť ten byl v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 předán do Itálie, byla v dané věci splněna i podmínka potenciální možnosti vydání cizince a výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.

Ze všech shora uvedených důvodů soud shledal námitky žalobce jako nedůvodné a žalobu proto v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 2.12.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně